

प्रतिदिन दैनिक अब ई-पेपरमा पनि : www.pratidindaily.com

भापा कारागारका एक कैदीको मृत्यु

भापा(प्रस)।भद्रपुरस्थित भापा कारागारका एक कैदीको मृत्यु भएको छ । जबरजस्ती करणी मुद्दामा कैद भुक्तान गरिरहेका भारत पश्चिम बंगाल राज्य दार्जीलिंग बस्ने ६१ वर्षीय कर्णबहादुर लिम्बूको उपचारका क्रममा मृत्यु भएको हो । शुक्रवार बिहान ८ बजे अचानक प्रेसरको बिरामी भई लिम्बूलाई उपचारको लागि प्रादेशिक अस्पताल भद्रपुर पुर्‍याइएको थियो । उपचारका क्रममा बिहान ८:४० बजे उनको मृत्यु भएको प्रहरीले जनाएको छ । मृतकको शव सोही अस्पलामा रहेको छ । थप अनुसन्धान तथा कानुनी प्रकृयाको लागि जिल्ला प्रहरी कार्यालय भापाबाट प्रहरी अधिकृतसहितको टोली खटिएको र मृतकका आफन्तलाई जानकारी गराइसकिएको सूचना अधिकारी डीएसपी खगेन्द्र खड्काले जानकारी दिएका छन् । उनी २०७५ साउन २ ९ गतेदेखि भापा कारागारमा कैद भुक्तान गर्दै आएका थिए ।

कैदीबन्दीले ज्यान गुमाइसकेका छन् । अधिकांश मृत्यु स्वास्थ्य जटिलता, दिलो उपचार र कारागारभित्रको भीडभाड तथा कमजोर स्वास्थ्य सेवासँग जोडिएको देखिन्छ ।

कामै नगर्ने अवस्था सिर्जना भएको छ। अनुसन्धान परिषद्को उक्त अध्ययनले पनि नेपालमा ७० प्रतिशतले कडा खालको एन्टीबायोटिक प्रयोग गर्छन्। जसको कारण भनेको आफ्खुसी एन्टीबायोटिक्स खरिद गरेर खानु वा पूरा डोज नखानु हो। स्वास्थ्य तथा जनसंख्या मन्त्रालयका सचिव डा. विकास देवकोटा जथाभावी एन्टीबायोटिक्स प्रयोग गर्दा हालका एन्टीबायोटिक्सले कामै नगर्ने अवस्था देखिन थालेकोमा सबै सचेत हुनुपर्ने बताउँछन्। ‘एन्टिमाइक्रोबियल रेसिस्टेन्स स्वास्थ्य उपचारमा जटिल समस्या बन्दै आएको छ। यसलाई सम्भये सम्बोधन गर्न नसकेन भोलि स्वास्थ्य प्रणालीले नराम्रो हार क्षति व्यहोर्नु पर्ने हुनसक्छ। त्यसैले ‘ एन्टीबायोटिक भनेको ब्याक्टेरियाले गराउने समस्या वा रोगमा मात्र काम गर्छ सामान्य भाइरल इन्फेक्सन निको बनाउन यसको कुनै भूमिका छैन भन्ने कुरा बुझ्नेपछी अनि मात्र एन्टीबायोटिकको जथाभावी प्रयोग रोक्न सकिन्छ। यसका लागि हामी स्वास्थ्यकर्मी तथा धेरै एन्टीबायोटिक्स

बेचबिखन मुद्दामा १० वर्षको सजाय काटिरहेका उनी भुम्कामै रहेर उपचार पाइरहेका थिए । मोरङ कारागारमा कात्तिक ७ र १४ मा क्रमशः दुई कैदीबन्दीको मृत्यु भयो । कारागार प्रशासनका अनुसार दुवै जनामा शरीर सुनिने र सास फेर्न गाह्रो हुने समान लक्षण देखिएको थियो । २० वर्षीय मुस्कान दनुवार, जबरजस्ती करणी मुद्दामा १२ वर्षको कैद भोगिरहेका थिए । कोशी अस्पतालमा भर्ना भइसकेपछि उपचारका क्रममा मृत्यु भएको कारागार प्रमुख गौरव ढुंगेलले जनाए । ३२ वर्षीय जितप्रसाद सापकोटा, लागूऔषध मुद्दामा दोषी, शरीर सुनिने समस्या भएपछि कोशी अस्पताल हुँदै नोबेल शिक्षण अस्पतालमा भर्ना गरिएका थिए । कात्तिक ८ गते राति उनको मृत्यु भएको थियो । मोरङ कारागारमा अहिले १ हजार एक सयभन्दा बढी कैदीबन्दी छन् । साउनदेखि ६ जना कैदीबन्दीले ज्यान गुमाइसकेको

निर्धारित २० ओभरमा ४ विकेट गुमाई १ सय ९३ रन बनाएको थियो । भुर्तेलले अर्धशतक बनाए पनि जवाफमा आएको पोखराले ८ विकेट गुमाई १ सय ७५ रन मात्र बनाउन सक्यो । रोयल्सको यो लगातार दोस्रो जित हो । रोयल्सले पहिलो खेलमा काठमान्डु गोर्खाजलाई २९ रनले पराजित गरेको थियो । पोखरा पहिलो खेलमा विराटनगर किंग्ससँग ५३ रनले पराजित भएको थियो । गत वर्षको लिग यी दुईबीचको

९ रनमै आउट भए । तल्लो क्रममा ड्यान डाउथवेल्टले १६ बल खेली १ चौका र ५ छक्काका साथ ३७ रन बनाए । विपिन खत्री ७ रनमा अर्धजित रहे । रोयल्सका हरमित सिंहले ४ ओभरमा २२ रन खर्चेर २ तथा कुलेन, दीपेन्द्र, हेमन्त धामी, अविनाश बोहरा र नेरेन साउदले १-१ विकेट लिए । यसअघि ब्राउन र विनोदले पहिलो १० ओभरमै विना क्षति ९९ रन जोडेर सुदूरपश्चिमलाई उत्कृष्ट सुरुवात दिलाएका थिए । ११ औँ ओभरमा निसमले ब्राउनलाई आउट गरी यो साफेदारी तोडेका थिए, जति खेर सुदूरपश्चिमको स्कोर १ सय ८ रन थियो । ब्राउनले ३५ बल खेली ६ चौका र ५ छक्कासहित ६८ रन बनाए । विनोदले ४२ रन बल खेली ६ चौकासहित ४३ रन बनाए । ब्राउन र विनोदको बीचमा क्रिस लिन १३ बलमा ३१ र कप्तान दीपेन्द्रसिंह ऐरी १० बलमा १३ रन बनाई आउट भएका थिए । लिनले ४ चौका र २ छक्का तथा दीपेन्द्रले समान १ चौका र १ छक्का प्रहार गरे ।

काठमान्डु गोर्खाजविरुद्ध आक्रामक ब्याटिङ गरेका हरमित सिंह ६ बलमा ४ रन, स्कट कुलेन ८ र आरिफ शून्यामा आउट भए । पोखरा निसमले ४ ओभरमा ४७ रन खर्चेर ३ तथा डाउथवेल्टले ४ ओभरमा २४, आकाश चन्दले ४ ओभरमा ४३ रन खर्चेर २-२ विकेट लिए ।

प्रधानमन्त्री कार्कीले गरिन् जेनजी समूहसँग छलफल

भापा (प्रस) । प्रधानमन्त्री सुशीला आन्दोलनकारीबीच सम्झौतामा हस्ताक्षर हुनुपर्ने, दमनकारीमाथि कारबाहीमा ढिलाइ गर्न नहुने, प्रतिक्रान्ति गर्न दमनकारीहरू सलबलाएकाेले त्यसलाई नियन्त्रण गर्नुपर्ने विषय उठाएका थिए। प्रधानमन्त्री कार्कीले सम्झौताको तयारी अन्तिम चरणमा पुगेको र

राष्ट्रपतिसँग सल्लाह गरी निष्कर्षमा पुग्ने जानकारी गराएकी थिइन्। त्यस्तै जेनजी आन्दोलनका घाइते तथा सहिदका परिवारका मागभन्दा सरकार दायीबायीं जान नसक्ने भएकाले माग पूरा हुनेमा ढुक्न रहन पनि उनले बताइन्। कतिपय विषयमा सरकारको संवैधानिक र कानुनी सीमा पनि ख्याल गरिदिन उनले आग्रह गरिन्। प्रधानमन्त्री कार्कीले चुनावमा भाग लिनका लागि आवश्यक तयारी गर्न र जनादेश प्राप्त गरी शान्तिपूर्ण बाटोबाट आमूल परिवर्तनको नेतृत्व लिन पनि उनीहरूलाई सुझाव दिएकी प्रधानमन्त्रीको निजी सचिवालयले जनाएको छ।

खाद्य व्यवस्था तथा व्यापार कम्पनी लिमिटेड (नेपाल सरकारको पूर्ण स्वामित्व भएको) मुख्य शाखा कार्यालय, विर्तामोड
धान खरिद सम्बन्धी खाद्य व्यवस्था तथा व्यापार कम्पनी लिमिटेड मुख्य शाखा कार्यालय विर्तामोडको सूचना
साविक नेपाल खाद्य संस्थान हाल खाद्य व्यवस्था तथा व्यापार कम्पनी लिमिटेड मुख्य शाखा कार्यालय विर्तामोडले यहि मिति 2082 साल मंसिर 04 गते देखि सोना संसुली धान र रंजित मंसुली धान प्रति क्वीन्टल रु 3628।33 (अक्षरूपी तीन हजार छ सय अठाइस रुपैया तेतिस पैसा मात्र) मा कम्पनीको मुख्य शाखा कार्यालय भगवान चौक विर्तामोड-01 झापामा खरिद कार्य सुचारु हुने व्यहोरा सम्पूर्ण किसान वर्गमा जानकारी गराइन्छ । पुनश्च - कम्पनीले तोकिएको गुणस्तर मापदण्ड अनुसारको धान मात खरिद गरिने । - धान खरिद कार्य सार्वजनिक विदाको दिन बाहेक हरेक दिन बिहान 10 बजे देखि 3 बजेसम्म सुचारु रहने । - यस कम्पनीमा धान बिक्री गर्न आउने बिक्रेता कृषकहरूले नागरिकताको प्रमाणपत्रको छाँयाप्रति तथा जग्गाधनि पुर्जाको छाँयाप्रतिको आधारमा 10.00 क्वीन्टल सम्म धान खरिद गरिने र त्यस माथि अक्षिक्तम 150.00 क्वीन्टल सम्म नागरिकताको प्रमाणपत्रको छाँयाप्रति तथा सम्बन्धित वडा कार्यालय वा स्थानीय तहबाट जारी गरिएको कृषक प्रमाणिकरणको मुल प्रति सिफारिस र सोको छाँयाप्रति सहित अनिवार्य रुपमा लिएर आउनुपर्ने छ । - किसानले कार्यालयसम्म धान आपनै खर्चले ल्याउनु पर्नेछ ।त्यस पछि कार्यालयमा हुने तौलाई, चौकाई सम्बन्धी खर्च कम्पनीले नै व्यहोर्ने छ । - धान बिक्री वापतको रकम धान बिक्रेता किसानहरूलाई कम्पनीले सिधै निजको बैंक खातामा जम्मा गरिदिने भएको हुँदा धान बिक्रेता किसानहरूको बैंक खाता अनिवार्य रुपमा हुनुपर्ने छ । बिक्रेता किसानहरूले चेकको प्रतिलिपि अनिवार्य रुपमा ल्याउनुपर्ने छ । - यस कार्यालयमा यस वर्ष 8000 क्वीन्टल कोटा मात्र रहेको छ ।
खाद्य व्यवस्था तथा व्यापार कम्पनी लिमिटेड मुख्य शाखा कार्यालय विर्तामोड, झापा । फोन नं 9764479767, 9769721883

कमला पुल निर्माण तीव्र गतिमा अघि बढाउने मन्त्री घिसिङको प्रतिबद्धता

भौतिक पूर्वाधार तथा यातायातमन्त्री कुलमान घिसिङले हुलाकी सडकअन्तर्गत सिरहा र धनुषा जोड्ने कमला नदीमा निर्माणधीन पुलको काम तीव्र गतिमा अगाडि बढाउने प्रतिबद्धता व्यक्त गरेका छन् । करिब १४ वर्षअघि ठेक्का सम्झौता भए पनि पुल निर्माण नसकिँदा यहाँका नागरिकले सास्ती खेप्परेको गुनासो आएपछि मन्त्री घिसिङले आज स्थलगत अनुगमन गरे । मन्त्री घिसिङले भने, “मैले कमला पुलबारे धेरैपटक सुनिरहेको हो, पुल यस क्षेत्र र समग्रमा मधेशको लाइफलान्ड्न हो, कमला पुलको निर्माण विना यो क्षेत्रको समग्र विकास हुन सक्दैन ।” मन्त्री घिसिङसँगै युवा तथा खेलकुद मन्त्री बब्लु गुप्ता, भौतिक पूर्वाधार तथा यातायात

मन्त्रालयका सचिव केशवकुमार शर्मा, सडक विभागका महानिर्देशक विजय जैशी, हुलाकी राजमार्ग निर्देशनालय, योजना कार्यालय जनकपुरका प्रमुख कृष्णकुमार महतो, जेन्जी अगुवाहरू सुदन गुरुङ, शिव यादव, पुरषोत्तम यादवलगायत सम्मिलित टोलीले कमला पुलको संयुक्त अनुगमन गरेका थिए । अनुगमनकै क्रममा मन्त्री घिसिङ ढुङ्गा चढेर धनुषाबाट सिरहा पुगे । विसं २०६८ जेठमा २४ करोड ९१ लाख लागतमा पप्पु लुम्बिनी जेभीसँग पुल निर्माणका लागि सम्झौता भएको थियो । विसं २०७१ मङ्सिरमा निर्माण सम्पन्न हुनुपर्ने पुल हालसम्म सकिएको छैन । पुल निर्माणका सम्झौता हाल नवौँ म्याद थपको प्रक्रियामा छ ।

विसं २०७८ असार १७ को बाढीका कारण पुलका दुई जग भाँसिँदा क्षति भएको थियो । कूल ४६९ मिटर लम्बाइको यो पुलको ८३ प्रतिशत भौतिक प्रगति र ८२ प्रतिशत वित्तीय प्रगति भएको छ ।

मन्त्री घिसिङले विगतमा पुल निर्माणमा भएका अनियमितताको सम्बन्धमा सम्बन्धित निकायले छानविन गरिरहेको र दोषी देखिएकालाई कानुन बमोजिम कारबाही गरिने प्रतिबद्धता समेत जनाए ।

अनुगमनकै क्रममा मन्त्री घिसिङलाई कमला पुल निर्माण सङ्घर्ष समितिले समेत चाँडो पुल निर्माण गर्न माग गर्दै झापनपत्र बुझाएको थियो ।

विदेश...
एएफबी), मिर्गौलाको कार्य परीक्षण (सिरम युरिया, क्रियाटिनिन), हेपाटाइटिस बी र सी, मलेरिया, सुगर, टाइफाइडलगायत रहेका छन् । मन्त्रालयले कामदारको उमेर र पेसाअनुसार जोखिम समूह छुट्याएर पेसागत रोग (शवासप्रश्वासको समस्या, छाालाका रोग, मांसपेशी र हड्डीका समस्या, क्यान्सर, मधुमेह, मुटुरोगजस्ता अवस्था)को आवश्यक परीक्षण गर्नुपर्ने व्यवस्था गरेको छ । श्रम मन्त्रालयका अनुसार प्रमुख गन्तव्य देश मलेसिया, कतार, साउदी अरेबिया, यूएई र युरोपेली देशहरूले राखेको मापदण्डअनुसार स्वास्थ्य जाँचमा वृद्धि गरिएको जनाइएको छ । वैदेशिक रोजगारमा जाने श्रमिकमध्ये हरेक वर्ष करिब एक हजार जनाको मृत्यु हुने गरेको छ । वैदेशिक रोजगार बोर्डको अभिलेखअनुसार सबैभन्दा बढी हृदयघातबाट १९, प्राकृतिक कारणबाट १९.५, कार्यस्थल दुर्घटनाबाट ७, सडक दुर्घटनामा १२.७, आत्महत्याबाट ११ प्रतिशत र बाँकी ३०.८ प्रतिशतको अन्य कारणले मृत्यु भएको हो । अधिकांश प्रमाणपत्रमा 'नेचुरल, सडेन डेथ, हार्ट अट्याक, अम्नेचुरल' जस्ता शब्द लेखिएका हुन्छन् । गन्तव्य देशले कार्यस्थल र सवारी

सम्पादकीय

मुठभेडको खतरा

गाराको सिमरामा बुधवार भएको घटनाले देश मुठभेडतर्फ जाने खतरा देखिएको छ । जेनजी आन्दोलनपछिको परिवर्तनलाई आत्मसात नगरी पुरानै सत्ता फर्काउन जोरजुलुम गरिरहेको नेकपा एमालेले जेनजीहरुलाई दिन खोजेको टक्करबाट देश अशान्ततर्फ उन्मुख भएको हो । अराजक र भड्किलो अभिव्यक्तिसँगै एमालेले शुक्रवार युथ भोलेन्टियर फोर्स गठन गरेपछि अब शान्ति सुरक्षा कायम गराउन मुश्किल पर्ने देखिएको छ ।

‘अब के हुन्छ ? देश कता जान्छ ? फागुन २१ मा चुनाव तभए एमालेले भनेजस्तो संसद् पुनःस्थापना हुन्छ ?’ यस्ता अन्ग्योल छाएको छ । पछिल्लो अढाई महिनामा गाउँदेखि शहरसम्म यिनै प्रश्न घुमिरहेका छन् ।

सरकार र सत्ता सञ्चालनको अनुभव भएका र इतिहास बोकेका राजनीतिक दलहरु रक्षात्मक बनेका बेला समाजमा अनेकथरि भ्रम फैलिएका छन् ।

भदौ २३ को जेनजी आन्दोलन र त्यसको भोलिपल्ट जेनजीको आवरणमा भएको विध्वंसपछिका अढाई महिना अन्ग्योल, आशंका र संशयमा बितेका छन् । मानिसहरूमा त्रास कायम छ ।

वास्तवमा जायज माग राखेर भदौ २३ गते भएको जेनजी आन्दोलनलाई छायाँमा पार्न खोजिएको छ । त्यही आन्दोलनलाई आधार बनाएर स्वार्थ समूहले धमिलो पानीमा माछा मार्ने काम गरिरहेको छ ।

भदौ २३-२४ को आन्दोलनको सन्त्रास सेलाउन नपाउँदै फेरि सडकमा विभिन्न खालका प्रदर्शन भइरहेका छन् ।

नेकपा एमाले र दुर्गा प्रसाई नेतृत्वको ‘नागरिक बचाऊ महाअभियान’ले आन्दोलन शुरु गरिसकेका छन् ।

जेनजी आन्दोलनका कारण सत्ताबाहिर पुगेको एमालेले संसद् पुनःस्थापनाको माग राखेर सडक आन्दोलन शुरु गरेको छ । सुशीला कार्की नेतृत्वको सरकार र गृहमन्त्री ओमप्रकाश अर्यालको स्वेच्छचारित्ताविरुद्ध एमालेले युवा संघलगायत भातृ संगठनलाई सडकमा उतारेको छ । मंसिर २७ देखि २९ सम्मको महाधिवेशनको तयारी र संसद् पुनःस्थापनाको आन्दोलनलाई एमालेले सँगसँगै अगाडि बढाउने देखिन्छ ।

यस्तो अवस्थामा एमालेले शुरु गरेको जनपरिचालनले संसद् पुनःस्थापनाको पक्षमा माहोल सिर्जना गर्‍यो भने राजनीतिक परिदृश्य अझै बन्ने देखिन्छ ।

संसद् पुनःस्थापनाको पक्षमा हुने प्रदर्शनमा जनता सडकमा उत्रिए भने कांग्रेस-माओवादी लगायत दल पनि आन्दोलनमा मिसिन बाध्य हुनेछन् ।

भदौ २७ गते शीतल निवासमा शपथ समारोहमै प्रधानमन्त्री सुशीला कार्कीको खुट्टा ढोगेर आफूलाई आन्दोलनको मुख्य हिस्सेदार दावी गरिरहेका ‘हामी नेपाल’का संयोजक सुधन गुरुङले आन्दोलन दबाउने भूमिका खेलेको भन्दै तत्कालीन प्रधानमन्त्री केपी शर्मा ओली लगायतलाई पक्रन दबाब दिँदै आएका छन् । काठमाडौँ महानगरका मेयर बालेन साह, सुधन गुरुङ लगायतले ओली, लेखक लगायतलाई पक्राउ गर्न सरकारमाथि दबाब सिर्जना गरिरहेका छन् । ओली-लेखकविरुद्ध किटानी जाहेरी लिएर प्रहरीकोमा पुगेका गुरुङ समूह यही एजेन्डालाई लिएर सडक आन्दोलनमा जाने तयारी पनि गरिरहेको छ ।सडकमा हुन सक्ने सम्भावित मुठभेडका कारण शान्ति सुरक्षा र अमनचयन खल्बलिएमा भदौ २४ मा जस्तै फेरि एकपटक सेनाले शान्ति सुरक्षाको जिम्मा लिनुपर्ने अवस्था आउने पनि विश्लेषण भइरहेका छन् ।

• **कृषामणि पराजुली**

तरलता भन्नाले कुनै पनि आर्थिक सम्पत्ति सजिलैसँग नगदमा परिणत गर्न सकिने अवस्था हो । कुनै व्यक्ति, संस्था अथवा बैङ्क तथा वित्तीय संस्थासँग भएका आर्थिक सम्पत्तिलाई सजिलो किसिमले नगदमा परिवर्तन गर्न सकिन्छ भने त्यसलाई तरलता भनिन्छ । अर्थतन्त्रमा

तरलताले ठुलो महत्व राख्छ । तरलताको विशेषता भन्नु नै कुनै पनि सम्पत्तिको मूल्य नघटाई नगदमा परिणत गर्न सक्ने क्षमता हुनु हो ।

व्यक्तिगत जीवनमा जसरी तरलताको आवश्यकता हुन्छ, राज्यका लागि पनि त्यत्तिकै आवश्यक हुन्छ । कुनै व्यक्तिसँग नगदको अभाव छ भने उसले

कुनै कार्यक्रम सञ्चालन गर्न सक्दैन र आधारभूत आवश्यकतासमेत पूरा गर्न सक्दैन । कुनै पनि सञ्चालनले तरलताको अभावमा उसले कर्मचारीलाई तलब भत्ता दिन सक्दैन । घरभाडा, ज्याला आदिको भुक्तानी गर्न सक्दैन र दैनिक खर्च सञ्चालन गर्नसमेत नगद अभाव हुन्छ । यसरी नै राज्यलाई पनि तरलताको आवश्यकता पर्छ । राज्यको बृहत् सञ्चन हुने भएकाले सञ्चन सञ्चालन गर्न नगदको आवश्यकता हुन्छ भने नागरिकका आवश्यकता परिपूर्ति गर्न पनि नगद चाहिन्छ ।

राज्यसँग आमदानीका स्रोत धेरै हुन्छन् । यिनै स्रोतबाट सङ्कलित रकमको उपयुक्त किसिमले परिचालन गरेर जनताका आवश्यकता र आकांक्षा परिपूर्ति गरिएका हुन्छन् । आन्तरिक स्रोतसाधनबाट नपुग भएमा राज्यले आफ्नै नागरिकसँग ऋण लिएर आयोजना तथा कार्यक्रम कार्यान्वयन गर्छ । राज्यको कार्य क्षेत्र विस्तृत हुने भएकाले समय समयमा

उसलाई रकम अभाव हुन्छ । राज्यले आर्थिक सङ्कट समाधान गर्न विभिन्न मित्रराष्ट्र, अन्तर्राष्ट्रिय संघ संस्थासँग ऋण लिएर भए पनि जनताका आवश्यकता पूर्ति गर्छ । नेपालले आन्तरिक र बाह्य गरी करिब २७ खर्ब ऋण लिएको छ । ऋणको सावा ब्याज भुक्तानी गर्नुपर्ने अनिवार्य दायित्व भएकाले वित्तीय व्यवस्थापनमा ठुलो बजेट विनियोजन गर्नु परेको छ । सन्तुलित तरलता व्यवस्थापन गर्न राज्यले कर, ऋण र अनुदानलाई प्रयोग गरेको हुन्छ ।

तरलताले सरकारी क्षेत्रसँग मात्र होइन निजी क्षेत्रसँग पनि उक्तिकै सरोकार राख्छ । नेपालमा समय समयमा तरलता अभाव हुने गरेको पाइन्छ । केही वर्षअघि बैङ्क तथा वित्तीय संस्थामा तरलताको अत्यधिक अभाव देखियो । कार्यसञ्चालन गर्न समेत समस्या परेको थियो ।

त्यस कारण बैङ्कले जनतासँग भएको पैसालाई आफूतिर तान्ने विभिन्न उपाय अवलम्बन गरे । उच्च बैङ्क ब्याज दर लागु गरे, ताकि बैङ्कमा निक्षेप बढोस् । उनीहरूले विभिन्न किसिमका स्किम लागु गरे । छ वर्षको स्थायी निक्षेपको रकम डबल हुने योजनासमेत ल्याइयो । विप्रेषणबाट आएको रकममा थप ब्याज दिइयो । यस्ता कार्यक्रमको मुख्य लक्ष्य जति सक्‍यो धेरै निक्षेप प्राप्त गरेर तरलता व्यवस्थापन गर्नु हो ।

बैङ्क तथा वित्तीय संस्थामा पैसाको अभाव हुन गयो भने उनीहरूले लगानी गर्न सक्दैनन् । लगानी नभएको अवस्थामा अरि्ररित आमदानी हुँदैन । बैङ्क तथा वित्तीय संस्थामा भएको पैसा खर्च भइसक्ने र लगानीका लागि पैसा नहुँदा बैङ्कहरू आर्थिक सङ्कटमा पर्ने हुन्छन् । त्यस कारण उनीहरूले जसरी भए पनि तरलता बढाउने काम गरेका हुन्छन् । जसले गर्दा उनीहरूलाई काम गर्न नगदको अभाव नहोस् ।

• **अजवी पौड्याल**

नेपाल राष्ट्र बैंकको चालु आर्थिक वर्षको तीन महिना अर्थात् असोजसम्मको तथ्यांकअनुसार वार्षिक मूल्यवृद्धि १.४७ प्रतिशत छ। केन्द्रीय बैंकको तथ्यांकअनुसार पनि यो वर्ष महँगी बढेको छ। खाद्यान्नको मूल्यवृद्धि ८.०८ प्रतिशतले बढेको छ। गेडागुडीमा मूल्यवृद्धि १.७६ प्रतिशत छ। कलंकी मन्दिर पछाडिको गल्लीमा पुग्ने जो-कसैको ध्यान पहिलोपटक चन्द्रा केसी (नाम परिवर्तन) तिर पर्छ। सवैको जस्तै धुवाँ उडाउँदै मकै पोलिरहेकी हुनिन्छन् उनी। छेउमै बसेर सपाइरहेको भेटिन्छन् उनका छोरीहरू।

तर जब साँझ ढल्दै जान्छ, तब चन्द्रा पनि मकै भरिएको बोरा बोकेर कलंकी आइपुग्छिन्। ३ बजेतिर कालीमाटी पुगिसक्छिन् चन्द्रा। उनी मुस्कुराउँदै भनिन्छन्, ‘पहिले प्रतिगोटा १०-१५ रुपैयाँ मकै भेटिन्थ्यो। अहिले कालीमाटीमै २०-२५ पर्छ। तर, ग्राहक पुरानै मूल्यमा खोज्छन्।’ उनलाई अबका चुनौतीहरू पनि थाहा छ। मकै पोल्नु अब कामभन्दा बढी चुनौतीजस्तै बनेको छ चन्द्राहरूलाई। मूल्य बढ्दै जान्छ, तर आमदानी उस्तै। कहिलेकाहीँ त घाटे हुन्छ। उनका छोरीहरू स्कुल-कलेज जानुअघि केहीबेर टहरामै बस्छन्। मकै छोडाउन, आगो बालिदिन, ग्राहकसँग पैसा मिलाइदिन सहयोगी बन्छन्। चन्द्राका लागि यो केवल जीविकोपार्जन मात्र होइन, आफूले छोरीहरूलाई पढाउन-उठाउन गरेको

संघर्षको यात्रा पनि हो। कलंकीमै तरकारी बेच्ने हर्क मगरको पनि उस्तै कथा छ। कालीमाटीमै तरकारी महँगो पर्दा आफूले किन्न नसक्ने बताउँछन्। घर बनाउने मिस्त्रीसमेत रहेका हर्कहरूलाई अहिले त काम पाउने पनि मुस्किल छ। दैनिक रूपमा खपत हुने खाद्यान्न होस् वा दाल तरकारी वा चामल नै किन नहोस्, यसको मूल्य दिनप्रतिदिन बढ्दो छ। जुन धान्न कठिन छ चन्द्रा र हर्कहरूलाई।

कालीमाटी फलफूल तथा तरकारी बजारकै मूल्यसूची हेर्ने हो भने बुधबारमात्रै भारतीय ट्याटर नै कालीमाटीमा किलोको एक सय रुपैयाँ छ। व्यापारीहरूले बजारमा १ सय ४० रुपैयाँ प्रतिकेजी बेचिरहेका छन्। काउली १ सय ४०, आलु ८० रुपैयाँ केजी, गाँजर १ सय ८० रुपैयाँ किलोको पर्छ। चामल, तेल, लत्ताकपडादेखि औषाधिजन्य सामग्रीमा समेत मूल्यवृद्धि भइरहेको छ। यी त केही उदाहरण हुन्, बजारमा भइरहेको मूल्यवृद्धिले गरिबदुःखी र निम्नवर्गीय वर्गिलाई निकै समस्या परेको छ। नेपालको आर्थिक संरचनामा श्रमशक्ति महत्त्वपूर्ण आधार हो। तीमध्ये पनि महिला श्रमिकको योगदान अत्यन्त ठूलो छ। घरधन्दा, कृषि, निर्माण, होटल-रेस्टुरेन्ट, कारखाना, घरेलु श्रमिक, सेवा क्षेत्रदेखि अनौपचारिक कामसम्म उनीहरूको सहभागिता उल्लेखनीय छ। विडम्बना के छ भने आर्थिक प्रणालीमा महत्त्वपूर्ण भूमिका खेले पनि श्रमिक वर्गहरू नै महँगीको सर्वाधिक मारमा पर्छन्। साँझ छ। टारो बिहान के खाउँ भन्ने अवस्थामा छन् उनीहरू।

सरकारले श्रमिकको न्यूनतम ज्याला

तरलता व्यवस्थापन चुनौती

अहिले परिस्थिति भिन्न देखिन्छ । बैङ्क तथा वित्तीय संस्थामा कुल निक्षेप ७५ खर्बभन्दा बढी रहेको देखिन्छ । यसमध्ये कर्जायोग्य तरलता ११ खर्ब ३९ अर्ब सज्चित छ । कर्जा प्रवाह हुन नसकेर रकम निष्क्रिय भएर थुप्रिएको छ । बैङ्क ब्याजदर घट्दै गएर एकल विन्दुमा आएको छ । यस्तो अनुकूल स्थितिमा पनि उद्योगी व्यवसायी ऋण लिन उत्साहित देखिँदैनन् । एक त अहिले राजनीति तरल अवस्थामा छ । यसमा पनि छिटो छिटो सार्वजनिक नीति परिवर्तन हुने हुँदा पछिसम्म यही अवस्था रहन्छ भन्नेमा उद्योगी तथा व्यवसायी विश्वस्त हुन सकिरहेका छैनन् । अर्कोतर्फ बजारमा माग बढ्न सकेको छैन । उत्पादित वस्तु बजारमा खपत हुँदैनन् भने उत्पादकले किन उत्पादन गर्ने ? अहिले उद्योगीले ४० प्रतिशत क्षमतामा उत्पादन गरिरहेको अवस्था छ । उनीहरूलाई चालु खर्च धान्न पनि मुस्किल भएको छ । मुदती तथा बचत निक्षेपमा ब्याजदर घटेको छ । यसरी ब्याजदर घट्दा कर्जाको ब्याजदर पनि स्वतः घटेको छ । ब्याजदर घट्नु भनेको लगानीको अवसरमा वृद्धि हुनु हो । तर पनि लगानी बढ्न सकेको छैन । यस्तो अनुकूल अवस्थामा पनि लगानीमा वृद्धि नहुनु भनेको अर्थतन्त्रले सही मार्ग लिन नसक्नु हो भन्ने बुझ्नु पर्छ ।

कुनै पनि सञ्चनका लागि तरलता शरीरमा हुने रक्तसञ्चार जस्तै हो । शरीरमा रगत सञ्चालन भएन भने जसरी मार्मिसको मृत्यु हुन सक्छ । सञ्चनजमा पुँजी भएन भने सञ्चनको अवस्था पनि त्यस्तै हुन सक्छ । बुद्धिमान लगानीकर्ताले विशेष रूपले तरलताको व्यवस्थापन गर्नु पर्छ र गरेका पनि छन् ।

अहिले अधिक तरलता भएकाले यसको उपयुक्त व्यवस्थापन नगर्दा अर्थतन्त्रमा समस्या आएको हो । लगानी बढाउन कानुनीलगायत विभिन्न सुधारका कार्यक्रम

ल्याइए पनि लगानीमा खासै सुधार आएको छैन । बैङ्क तथा वित्तीय संस्थामा तरलता थुप्रिनु र पुँजीगत बजेट न्यून खर्च हुनुले पनि तरलता व्यवस्थापनमा असर पर्न गएको छ । अर्थतन्त्रका मुख्य आधार भनेका सार्वजनिक र निजी क्षेत्र नै हुन् । सार्वजनिक क्षेत्रले खर्च गर्न नसकेर रकम निष्क्रिय भएको अवस्था छ भने र बैङ्क तथा वित्तीय संस्थाले लगानी गर्न नसकेर थुप्रिएको रकमलाई नेपाल राष्ट्र बैङ्क ले तान्नु परेको छ । यस्तो अवस्था देखिनु भनेको तरलताको सन्तुलित व्यवस्थापन गर्न नसक्नु हो ।

सुशासन र विश्वासको अभाव, प्रशासनिक भन्भ्रटिला प्रक्रिया, भ्रष्टाचार, ढिलासुस्ती जस्ता कारणले लगानी बढ्न सकेको छैन । लगानी बढ्न नसक्दा उत्पादन वृद्धि हुन सकेको छैन । लगानीका आधार निर्माण गर्दैमा लगानी बढ्ने भने होइन । मुख्य कुरो उद्यमीको मनोभावना बढाउनु पर्छ । अहिले उद्योगी तथा व्यवसायीको मनोभावना बढाउन सकिएको छैन ।

लगानी नबढाई तरलता व्यवस्थापन हुन सक्दैन । अहिलेको अवस्थामा लगानीको वातावरण त्यति देखिँदैन । जेनजी आन्दोलनमा सरकारी तथा निजी सम्पत्ति आगजनी तथा तोडफोड भयो । लगानी हुन नसकेको अवस्थामा भन्नै बलिरहेको आगोमा घिउ थपे जस्तो हुन गयो । अहिलेको अवस्थामा लगानी बढ्नेभन्दा पनि सङ्कुचन हुन सक्ने सम्भावना देखिन्छ । आन्तरिक अर्थतन्त्र कमजोर भएको अवस्थामा बाह्य लगानीको सम्भावना पनि न्यून हुन्छ । नेपाल ‘ग्रे लिस्ट’ मा पर्नु, अस्थिर राजनीति हुनु, जेनजीको आन्दोलन आदि कारणले अर्थतन्त्र प्रभावित हुन गएको छ ।

अहिले सबैको ध्यान आगामी फागुन २१ गते हुने प्रतिनिधि सभा निर्वाचनमा केन्द्रित छ । यसले गर्दा पनि अर्थतन्त्र चलायमान हुन सक्ने अवस्था देखिँदैन । जेनजी आन्दोलनबाट भएको आर्थिक

क्षतिबाट पनि निजी क्षेत्र त्रसित भएको छ । यो अवस्थालाई सरकारले सुधार नगर्ने देखिँदैन । बाढीपहिरो, अभिलर वर्षा जस्ता प्राकृतिक प्रकोपका कारणले पनि लगानीमा असर पर्न गयो । आपूर्ति सहज हुन सकेन र कर्जाको माग बढ्न सकेन । विदेशबाट आएको विप्रेषणको रकमलाई पनि लगानीमा आबद्ध गर्न सकिएन । कुल विप्रेषणको ६८ प्रतिशत त उपभोगमा नै खर्च भएको तथ्याङ्कले देखाएको छ । यो रकम उत्पादनशील क्षेत्रमा प्रवाह गर्न सकिएको भए निश्चय नै केही हदसम्म तरलता व्यवस्थित हुन सक्दथ्यो । यसले पनि तरलतामा अवरोध सिर्जना गरेको छ ।

उत्पादन क्षेत्रमा भन्दा व्यापार क्षेत्रमा केही सुधार भएको देखिन्छ । व्यापार क्षेत्रले छोटो अवधिमा नै लाभ दिन सक्ने हुन्छ । त्यस कारण व्यापारी त्यसतर्फ लागेकाले न्यूनतम मात्रामा भए पनि लगानी प्रवाह हुँदै गरेको अवस्था छ । उत्पादनमूलक क्षेत्रमा लागेका उद्योगी पनि औद्योगिक वातावरणमा केही सुधार आउनासाथ लगानीले गति लिन सक्ने हुन्छ । यस अवस्थामा अहिले भएको अधिक तरलतामा सुधार हुने आशा गर्न सकिन्छ ।

अर्थतन्त्रले सही नीति र गति लिन नसकेकाले कहिले तरलता अभाव र कहिले अत्यधिक तरलता भएको देखिन्छ । यस्तो अवस्थाले अर्थतन्त्रलाई प्रभावकारी बनाउन सक्दैन । तरलता अभावभन्दा अधिक तरलताको व्यवस्थापन गर्न सजिलो हुन्छ । उद्योगी व्यवसायीले किन कर्जा लिन चाहेका छैनन् भन्ने विषयमा पहिचान गरेर उनीहरूको माग सम्बोधन गर्नु पर्छ । अहिलेको अवस्थामा अधिक तरलताको सन्तुलित व्यवस्थापन गर्नु जरुरी छ । खास गरेर अर्थमन्त्रालय, नेपाल राष्ट्र बैङ्क जस्ता केन्द्रीय आर्थिक सञ्चनले ध्यान दिनु आवश्यक छ ।

महँगीको मारमा सधैं श्रमिक वर्ग

काम गर्न बाध्य छन्। जसले गर्दा उनीहरूको बालबच्चामा निकै गाह्रो मनोवैज्ञानिक असर परिरहेको छ। श्रमिक महिलाहरू आफ्नो परिवारलाई खुवाउन प्राथमिकता दिन्छन् तर आफूले प्रशस्त मात्रामा खान नपाउने गरेको खबर बाहिरिएको हुन्छ। कतिपय ठाउँमा त सुत्केरीसमेत पौष्टिक तत्त्वको अभावमा कुपोषणको सिकार हुनु परेको छ। स्वास्थ्य समस्या, रक्तअल्पता, थकानले उत्पादकतामा कमी ल्याउँछ। महँगीको तनावले धेरै महिलाहरू आफ्ना सन्तानको शैक्षिक खर्च व्यवस्थापन गर्नसमेत सकेका छैनन्।

स्वास्थ्य उपचार महँगो हुँदै गएका कारण श्रमिक महिलाहरू सामान्य रोग पनि बेवास्ता गर्न बाध्य छन्। अनौपचारिक क्षेत्रको श्रमिकले त भन् बिमा वा सुरक्षित मातृत्व सेवासमेत पाउँदैनन्। उनीहरूले भनेको समयमा बिदा नपाउने, उचित पारिश्रमिक नपाउने, कामको कुनै स्थिरता नहुने, सामाजिक सुरक्षा कोषजस्ता आर्थिक बचतका कुनै पनि योजनामा सहभागी हुन नपाउनु मुख्य समस्या बनिरहेको छ। लगातार आर्थिक दबाब, पारिवारिक दायित्व र असुरक्षित रोजगारीका कारण उनीहरूमा तनाव, चिन्ताजस्ता मानसिक समस्या बढ्दै गएको छ। महँगीले सिर्जना गरेको असुरक्षित अवस्थामा काम गर्नुपर्ने भएकाले मानसिक स्वास्थ्यमा गाह्रो असर पर्छ। अर्कोतर्फ, घर र कार्यस्थलमा दुवैतिर जिम्मेवारी सम्भाल्नुपर्दा महिलाहरू दोहोरो चपेटामा परेका छन्।

महँगी बढेसँगै घरखर्च व्यवस्थापन गर्नु निकै चुनौतीको काम हो। अनौपचारिक क्षेत्रमा काम गर्ने श्रमिकहरूको आर्थिक मूल्य खासै हुँदैन। काम लगाउने र पैसा

नदिने प्रचलन पनि निकै छ। समस्या भनेकै कामको मूल्यांकन नपाइने हो—घरधन्दाको श्रमलाई अझै आर्थिक मूल्य दिइँदैन। छुट्टी अनिवार्यत मातृत्व सुविधा नपाइने बिमा वा सामाजिक सुरक्षा कमजोर कानुनी संरक्षण सीमित हुनुजस्ता अनेक समस्या छन्। महँगीको बेला यस्तो असुरक्षित रोजगारीले उनीहरूको आर्थिक बोभ बढाउँदै गएको छ। सरकारले तोकेको न्यूनतम तलबले पनि अहिलेको महँगीलाई धान्ने अवस्थामा छैन। कामदार महिलालाई समान तलब र समान अवसर सुनिश्चित गर्न कानुनी कार्यान्वयन कडा हुनुपर्छ। अनौपचारिक क्षेत्रका श्रमिक महिलालाई पनि, स्वास्थ्य बिमा, सुरक्षित मातृत्व सेवा, दुर्घटना बिमा, पेन्सन वा दीर्घकालीन सामाजिक सुरक्षाजस्ता सुविधा उपलब्ध गराउन आवश्यक छ। महिला श्रमिकलाई यौन-हिंसा, शोषण, तलब नदिने, ओभरटाइम दुरुपयोगजस्ता समस्याबाट जोगाउन सरकारले श्रमबजारमा निगरानी बढाउनुपर्छ। श्रमिकको पक्षमा काम गर्न सहकार्य हुनुपर्छ। समाज चलाउन मुख्य भूमिका खेल्ने श्रमिकको पीडा र चुनौतीलाई नदेखिने गर्नु अन्याय हो। महँगीको मारमा पिल्सिरहेका श्रमिकलाई सहारा दिन राज्य, समाज, मजदुर संगठन र निजी क्षेत्र सबैको जिम्मेवारी हो। श्रमिकको श्रमको उचित मूल्यांकन गरिएको अवस्थामा हाम्रै समाजको विकास हो। साँझ बिहान जुटाउने गाँसको अभावमा कोही कसैले देश छाड्न पर्दैन। श्रम ऐनअन्तर्गत नियमन, निगरानीमा कडाइ गरिए श्रमिक माथि हुने विभेद कम हुन्छ। सरकारले मूल्यवृद्धिको नियमन र निरीक्षण गर्नुपर्छ। यहाँ किसानले मूल्य नपाउने र ग्राहकले महँगो मूल्यमा सामान किन्नुपर्ने बाध्यताको अन्त्य हुनुपर्छ।

